

22130205

THAI A: LITERATURE – HIGHER LEVEL – PAPER 1
THAÏ A : LITTÉRATURE – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
TAILANDÉS A: LITERATURA – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Wednesday 8 May 2013 (morning)
Mercredi 8 mai 2013 (matin)
Miércoles 8 de mayo de 2013 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a literary commentary on one passage only.
- The maximum mark for this examination paper is *[20 marks]*.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire littéraire sur un seul des passages.
- Le nombre maximum de points pour cette épreuve d'examen est *[20 points]*.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario literario sobre un solo pasaje.
- La puntuación máxima para esta prueba de examen es *[20 puntos]*.

จงเขียนบทวิจารณ์วรรณกรรมจากข้อเขียนที่คัดมานี้เพียงข้อเดียวเท่านั้น

1.

“แม่กำลังจะขายที่ดินของพ่อ” ผมร้อง

“ก็แค่สองงานเอง เหลืออีกตั้งหนึ่งไร่ เค้ายจะขอซื้อแล้วทำโรงซ่อมรถ พวกรถแท็กซี่ รถเจาะหินอะไรนั่นแหละ ที่นี้ถ้าแม่ขายก็จะได้เงินมา แม่ก็จะทำห้องพักให้พวกคนงานเช่า...เอ็งต้องกลับมาเซ็นขายโฉนดที่ดินให้แม่หน่อย”

[...]

ไม่ผิดเพี้ยนจากที่จินตนาการไว้สักนิด นี่แหละบ้านที่ผมเห็นอยู่ในหัวตลอดเวลา ขณะนั่งอยู่ในรถโดยสารปรับอากาศมุ่ง

5 ตรงสู่บ้านเกิด ผมเอาสิ่งที่จินตนาการเกี่ยวกับบ้านเกิดเมืองนอนทับซ้อนลงไปยังภาพทิวทัศน์ที่เห็นอยู่เบื้องหน้า ถนนขยายออกจากสองช่องทางเป็นหกช่องทาง เปลี่ยนจากยางมะตอยเป็นพื้นซีเมนต์อันแกร่งทน บ้านเรือนที่ครึ่งหนึ่งเคยอยู่ไกลถนน บัดนี้มีมันอยู่ติดหน้าถนน เล่นหูเล่นตาและเข้ายวนรอรอดให้สามารถพุ่งเข้าชนได้สะดวก และบ้านจะสั้นไหวทุกครั้งขณะที่รถบรรทุกล่วงผ่าน ในบางครั้งก็จะสั้นสะท้านด้วยเสียงระเบิดภูเขา ดังภาพยั่วล้อแห่งความสดใหม่ทันทานและความเปราะบางอัน

10 โอพารของหนานอันจะนำเราไปสู่อนาคต ศาลาริมทางถูกสร้างให้เป็นป้ายรับส่งผู้คนที่ทดแทนการจอดรายทางเหมือนสมัยก่อนมอเตอร์ไซค์รับจ้างรอรับผู้คนที่จะไปส่งตามหมู่บ้านอยุธยาริมศาลาด้วยเช่นกัน นี่ก็เป็นภาพยั่วล้ออีกอันหนึ่ง ในขณะที่บ้านของเราติดถนนใหญ่ไปทุกๆ ขณะ แต่วิธีการในการหาทางกลับบ้านก็ซับซ้อนขึ้นอย่างน่าเวียนหัว ในอดีตเราเคย ฟึ่งตัวเองเดินลงจากรถและตรงเข้าสู่บ้านด้วยเท้าของเราเอง แต่ตอนนี้เราต้องให้คนอื่นพาไปส่งบ้าน ลัดเลาะไปตามตรอกซอกซอย เมื่อสมัยเด็กเราเคยเดินผ่านด้วยความเบิกบานใจ บัดนี้มีมันถูกล้อมรั้ว ก่อกำแพงและมีป้ายแสดงการเป็นที่ส่วนบุคคล บนรถโดยสารเรามอง

15 เห็นบ้านของเราคล้อยผ่านไปทางด้านหลัง ถนนเส้นนี้ได้ยึดยึดความแปลกหน้าให้กับเราด้วยการนำเราไปลงในหมู่บ้านถัดไปจากนั้นเราก็ค่อยๆ ร้อยความทรงจำกลับมาใหม่ขณะนั่งรถมอเตอร์ไซค์ย้อนคืนกลับมาสู่บ้านที่เราเพิ่งผ่านตามา

หนึ่งครั้งที่ผมกลับบ้าน ผมต้องผ่านการ “จากไปและกลับมา” ทบซ้อนอีกหนึ่งครั้ง

ความใหญ่โตโอพารของถนนครอบคลุมความทะนงตนในแนวราบ ในขณะที่เหล่าโรงงานตั้งตระหง่านสูงเสียดฟ้าส่งเสียงคำรามครอบครองความทะเยอทะยานในแนวตั้ง ทุกสิ่งทุกอย่างนอกจากนี้ล้วนเล็กจ้อย มิใช่แค่ชีวิตความเป็นอยู่ของผู้คน

20 ในปัจจุบัน แต่รวมถึงความทรงจำในอดีตที่ถูกขูกรรโชกให้พืดพืดและหดเล็กลงทุกๆ ขณะจิต
ไม่รู้เหมือนกันว่าผมจะคิดในมุมมองนี้ให้ปวดใจเล่นทำไม ผมไม่ได้อยู่ที่บ้านเกิดสักหน่อย ผมไม่รู้ผมพยายามจะตั้งรั้งมันไว้ เผื่อจะนำพาอะนอมณ์หวนให้ หมายถึงว่าความปวดใจจะเป็นสิ่งมีค่าในบั้นปลาย ผมพยายามยกระดับความเจ็บปวดอยู่รึเปล่า?

“เซ็นเสียสิ! แม่จัดการไว้ให้หมดแล้ว” แม่กล่าวอย่างธรรมดา พลางยื่นมือขอปากกาจากเจ้าพนักงาน

25 “สรุป แม่จะให้ผมขายส่วนของผม?”

ก็แม่กับน้องอยู่ที่นี้ มันจำเป็นใช่มั้ยลูก? มันก็ยังเป็นของเราสามคนเหมือนเดิม เพียงแต่เอ็งไม่ค่อยได้กลับมาและแม่ก็คิดว่าตอนนี้มันไม่จำเป็นสำหรับเอ็งเท่ากับแม่และน้องสักเท่าไร” แม่ยื่นปากกามาให้และผมรับอย่างลึ้มตัว

“จำเป็นสิแม่!” ผมเว้าวอน ผมไม่สามารถพูดอะไรไปมากกว่านี้ได้อีกแล้ว “แม่กำลังจะขายที่ดินของพ่อ” อ่า.. น้ำเสียงกล่าวโทษของผม ที่นี้ผมรู้แล้วว่าไม่ใช่แม่ แต่เป็นผมต่างหากที่ขาย ลายเซ็นของผมจะประทับตราแห่งความหมางเมิน แผลก

30 หน้าอยู่บนโฉนดที่ดินตลอดไป

“ฝั่งมันลงไปสิ! ไอ้ตาขาว ทำท่าทำทางให้มันดูทะมัดทะแมงหน่อย”

“แต่ฝั่งมันชวนระเบิดนะพ่อ!”

“นั่นแหละ เอ็งถึงต้องฝึกให้ชำนาญกับมันไว้ เพราะอีกสี่ปีต่อจากนี้ เมื่อเอ็งจบออกมา คนในโรงงานนี้จะเรียกเอ็งว่า นายช่างใหญ่แทนพ่อ เร็วรู้เอาไว้ก่อน พ่อเปิดเทอมเอ็งจะเก่งกว่าทุกคนในห้องเรียน.. เรียบร้อยรึยัง?”

35

“น่าจะได้แล้วนะ”

“ไหนให้พ่อดูสิ! โอเค เฮ้ย! ลงเขากันพวกเรา”

“ครับป้า ครีบนายช่าง” เสียงเหล่าลูกน้องของพ่อขานรับอย่างฉอเลาะ

สายลมร้อนและฝุ่นดินของช่วงเวลาบ่ายสามโมงพัดเข้ามากัดเซาะใบหน้าแสบร้อนยิบยิบ ณ เนินผาที่พักซ่อม รถเจาะ หินและจุดชมวิวกว๊านทัศน์ บริเวณเหมืองและเทือกเขาของโรงงานผลิตปูนซีเมนต์ พ่อยืนโอบไหล่ผมไว้อย่างกระชับ เราทั้งสองทอดสายตาไปยังหน้าผาเบื้องหน้า สงบนิ่งข่มความรุ่มร้อนระทึทใจ เมื่อเสียงหวอสัญญาณเตือนดังขึ้นมาจากหน้าผาที่เรามองดูอยู่เบื้องหน้า

40

“ดูซะ! นี่เป็นภาพที่สวยงามที่สุดที่พ่อเห็นมันมาตลอดชีวิต” พ่อกล่าวและเงยบงกชมองอีกครั้งหนึ่ง เหมือนไม่หายใจ เสียงสัญญาณเตือนภัยให้พนักงานทุกคน หลบออกมาจากหน้าผาที่เรามองอยู่เบื้องหน้าดังขึ้นอีกครั้งหนึ่ง และอีกครั้งซึ่งเป็นครั้งสุดท้าย พ่อบีบไหล่ผมเป็นการย้ำให้รู้สึกตัวอีกที

45

“โดยเฉพาะเอ็งเป็นคนวางระเบิดมันเสียด้วย”

ฉับพลันผมหันหน้าหนี สะดุ้งด้วยความตื่นตกใจ พ่อใช้มืออันหยาบด้านปิดป้องแรงอัดของลมที่เข้ามาปะทะ ขณะที่ศีรษะของผมค่อยๆ หดเล็กลงหายลับไปในฝ่ามือของพ่อที่ตระกองกอดรูปกะโหลกนั้นไว้ด้วยความเอ็นดู...

ขณะลากเส้นปากกาลงบนโน้ต ผมได้ยินเสียงระเบิดภูเขา มันสั่นสะเทือนซ้ำแล้วซ้ำเล่า ชะง่อนผาหนึ่งกำลังระเบิดย่อยยับและแตกละเอียด.

อุทิศ เหมะมูล, ระบายเมฆ (2004)

2.

ฉงนเงา

<p>ชักคั่นช่องขึ้นฉาย – ฉงฉายฉงน ไฉนหน้าของตน – ฉงนฉาย อยู่กับตัวกลไลโยทำทาย ดูคล้ายคล้าย – ดูห่างเหินจนเกินการ 5 นี่หรือเรา – หน้านี้นี่นะหรือ? ยังเคลือบแคลงจะเชื่อถือ – ยังถือด้าน แค่คั่นช่องโจดเนาให้เงางาม จึงฉายภาพวูบผ่านอยู่ฉงนเงา เป็นเพียงเล่ห์หลอกหลอนสะท้อนเลส 10 ฉายขงฉายเนตรฉายเกศเกล้า ฉายโอษฐ์ฉายปรางไม่บางเบา ฉายจนคู้รูปเค้าของเราเอง เลยลุ่มหลงรูปฉายง่ายที่สุด ยึดรูปฉายสมมุติอย่างครัดเคร่ง 15 คิดว่าเงาคือจริงมีกริ่งเกรง เหลิงละเวง*ไปว่า – นี่หน้าตน ที่จริงแล้ว-จากหน้านั้นถึงคั่นช่อง ยังคงช่องว่างพอให้อัจฉล</p>	<p>ฉ้อให้เชื่อรูปแบบอย่างแยบยล 20 ฉ้อให้คนหลงค่า – ฉายตัว ระหว่างช่องที่เห็นคงเร้นธาตุ ที่แปรหน้าดารดาษผิตพลาตั่ว เชื่อกันฉาย-ยอมช่องต้องหมองมัว ถ้าเชื่อช่อง – คั่นฉายชั่วยอมยั่วยวน 25 ดูเป็นเรื่องลึกลับลำดับนี้ หน้าของเราดีดีเห็นถึถ้วน กลับมีสิ่งเคลือบคลุมอย่างนุ่มนวล และรั้งเราให้เรรวนจนป่วนใจ จึงแคลงจิตในหน้า – คาคั่นช่อง 30 จะจับจ้องหน้าจริงอันยิ่งใหญ่ หน้าต่อหน้าจ้องหน้ามีคลาไคล ช่องที่คั่นแคบไปในพริบตา นี่หรือเรา-หน้านี้นี่นะหรือ? ยังเคลือบแคลงจะเชื่อถือ-นี่หรือหน้า? 35 อยู่กับตัวกลไลโยมารยา โยแปลกแยกเกินกว่าเป็นหน้าเรา</p>
---	--

แรคำ ประโดยคำ, แรคำ (1985)

* ละเวง (ว.) ฟุ้งเฟื่อง, ฟุ้งไป